

ste vilkår for dem, der har brug for hjælp, lægger man mere og mere bureaukrati ned over området, fordi man har en ideologi om, at der skal være mest mulig privatisering, og at vi skal gå fra at være borgere i samfundet til at være kunder.

Det synes jeg man skal sige ærligt i stedet for at begynde at spinde det ind i alt muligt om fleksibilitet. For der bliver jo ikke større fleksibilitet for de ældre. Man går jo ikke væk fra, at man visiterer ud fra de her minutskemaer, man går jo ikke væk fra, at der løbende bliver justeret, som det hedder, altså skåret ned på, hvad der egentlig bliver givet af hjælp.

Fra Enhedslistens side har vi flere gange foreslået, at vi i stedet skulle sikre ti rettigheder for ældre og give dem de samme ting, vi andre synes er helt naturlige, som at have lov til selv at bestemme, hvornår man vil sove, have lov til selv at bestemme, hvad man vil have på af tøj, have lov til selv at bestemme, hvad man vil have at spise, og hvornår man vil spise.

Vi synes, at det burde være indlysende, at man i Danmark i 2009 kunne give borgere den type rettigheder. Men det ville jo kræve, at man virkelig turde have tillid og virkelig turde give frihed til, at de ansatte og de borgere, som de skal hjælpe, selv kan tilrettelægge arbejdet, selv kan vurdere, hvornår der er brug for hvad, selv kan vurdere, om folk har brug for et ekstra bad, eller om de måske har lyst til at gå nogle dage uden et bad, selv kan aftale med folk, hvornår de vil tidligt op, og hvornår de gerne vil have lov til at sove længe.

Den type fleksibilitet er der virkelig behov for. Det ville give et meget bedre liv for dem, der har brug for hjælp, og det ville give meget bedre arbejdsvilkår og dermed også gøre det muligt både at tiltrække og fastholde arbejdskraft i årene fremover. I stedet går man den stik modsatte vej og laver langt mere privatisering og dermed også mere bureaukrati og mere af hele den tankegang, der handler om, at man skal behandle og give hjælp til borgere, der har brug for hjælp, som om man var på en fabrik, hvor man fremstiller varer.

Man lærer de ansatte og deres ledere, at det er forkert, hvis de bruger deres faglighed til at finde ud af, om folk f.eks. skal have et bad hver dag eller kun en gang om ugen. Det er forkert, for de skal jo gøre det, der bliver lagt op til i planerne, og der er altså ikke sat penge af til, at man kan have den fleksibilitet. Det mener jeg er den helt forkerte vej at gå. Jeg mener, at vi i stedet skal

styrke de ansatte og borgernes ret til selv at bestemme, og at vi skal gå tilbage til at sige, at vi behandler mennesker som borgere i et samfund, hvor vi har et fælles ansvar for, at de får en ordentlig behandling i stedet for at gå over til, at de skal behandles som kunder, der så måske kan komme til at købe varer hos den forkerte leverandør eller til ikke at tjekke varerne godt nok.

Det er sjældent, hvis man har bug for hjælp, at man så kan lave nøjagtig den samme grundige gennemgang, som hvis man skulle ud og købe en ny fladskærm, eller hvad det er for forbrugervilkår, man ellers forestiller sig at folk sætter sig grundigt ind i. Vi burde behandle folk som borgere og ikke som kunder.

Kl. 10:48

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Så er det velfærdsministeren.

Kl. 10:48

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Tak for en, synes jeg, positiv behandling. Der har været rejst forskellige spørgsmål, som på mange måder er relevante og nogle, vi kan diskutere under udvalgsbehandlingen.

Der er jo grundlæggende to elementer i lovforslaget, og det nævner jeg lige, fordi der måske har været et tilløb til en vis sammenblanding. Det ene handler om den forpligtelse, som kommunalbestyrelsen har til at informere om de muligheder, der er i kommunen. Det oplever jeg som et afbureaukratiseringsforslag, altså at det er færre forpligtelser, som kommunen har, når det drejer sig om at informere borgerne. Det andet handler om at give nogle øgede muligheder til de borgere, der skal have personlig hjælp, hjemmehjælp eller hjælp til personlig pleje. Man får nu en ordning, som jeg i virkeligheden synes er i familie med den ordning, som vi har på handicapområdet, når det gælder personlige hjælpere.

Vi ved fra nogle forsøgskommuner, at det er en ordning, som der ikke er ret mange, der bruger, men dem, der bruger den, er glade for den. Kommunerne får det som en mulighed, det er ikke noget med, at kommunerne skal indføre den her ordning. Vi siger i første omgang, at kommunerne kan bruge den, og så ser vi, hvordan det virker, og den revisionsbestemmelse, der er, kan jo gå begge veje. Hvis der er nogle problemer, der gør, at vi synes, at det ikke fungerer godt nok, kan vi stramme bestemmelserne,